

„Naa, hvordan gaar det?“ spurgte Villing med den Medlidenhed, man saa villig yder sit udplyndrede Offer, og klappede ham venskabeligt paa Knæet.

„Skidt, naturligvis! . . . Hvordan skulde det ellers gaa?“

„Ja, saadan maa desværre ogsaa vi Forretningsfolk klage. Overalt Flovhed i Omsætningen og Nedgang i Priserne! Hvad skal det blive til? . . . Jeg sagde det netop til min Kone forleden. Hvor er det kedeligt, sagde jeg, at man ikke kan tilbyde sine Kunder lettere Afviklingsvilkaar. Jeg vil nu slet ikke tale om den Glæde, man vilde kunne have af at hjælpe gamle Venner og gode Kunder i en øjeblikkelig Forlegenhed, i det hele hjælpe med Raad som med Daad, hvor det tiltrænges. Man har i disse Tider selv ondt nok ved at svare hver sit. Jeg veed saamænd i Øjeblikket slet ikke, hvor jeg skal faa Midler fra til at klare mig i næste Termin. Det er virkelig haardt, kan De tro, naar man er kommen i min Alder, og har henved tyve Aars — jeg tør nok sige hæderlige — Anstrengelser at se tilbage paa. Jeg er i Øjeblikket aldeles blottet, aldeles blottet!“

Dyrlægen, der havde hørt denne Tale før og tilfulde forstod Meningen med den, brummede nogle uforstaaelige Ord i Skægget og kastede utaalmodige Blikke hen til Køkkendøren. Han havde virkelig indfundet sig her i Haabet om at kunne laane et Par Kroner, men havde i Øjeblikket ikke Tanke for andet end den forestaaende Selvbedøvelse.

Endelig viste Fruen sig med Anretningen paa en Bakke; Aggerbølle tog straks et Glas, dækkede akkurat Bunden af det med Vand og fyldte op med Kognak; og uden at afvente Kliniken eller Skaalen førte han det med rystende Haand til sine Læber og tømte det halvt.

„Naa,“ udbrød han lidt efter, hurtig gjort snakkelysten af Spiritusen, og anbragte sig i sin Yndlingsstilling med Armene korslagte over Brystet. „Lad os høre, er der ikke noget nyt at fortælle?“

„Noget nyt? Lad mig se!“ sagde Villing, der sad og rørte samvittighedsfuldt rundt i sit Glas. „Ja, der er det nye, at der har været Møde hos Sogneraadsformanden idag.“